

Slovo předsedkyně

Všechny výroční schůze bývají důležitým mezníkem v životech organizací. Členové se sejdou, aby vyslechli zprávy funkcionářů, schválili práci, anebo kritikou a projevem svých názorů usměrnili, či doplnili činnost své organizace.

Schůze 2.5.1987 na Masaryktownu se zúčastnilo 18 členů (17 volilo, jeden bratr přišel pozdě kvůli zaměstnání). S 38 plnými mocemi bylo celkem 55 platných hlasů.

Po přivítání účastníků a krátké modlitbě a vzpomínce na naše zemřelé bratry a sestry, členové vyslechli zprávu o činnosti za uplynulý rok, zprávu pokladníka Otty a bratra Bláhy (revizora účtů) o stavu financí K-231. Zprávy byly schváleny.

Bratr Aleš Březina měl krátký informativní referát o situaci dnešních politických vězňů v Československu.

Podle platných stanov schválila členská schůze přijetí šesti bratrů a sester. Po udělení abolutoria odstupujícím výboru se dalšího řízení schůze ujal bratr Karel Pinke z Ottawy. Hlavou nominační komise byl zvolen bratr Vláďa Diviš. Bylo schváleno všemi hlasy volit předsedu aklamací a většinou hlasů volit navržený výbor en bloc a rovněž aklamací. Pro tento mandátní rok byla znovu zvolena jako předsedkyně sestra Ottová se 14tičlenným výborem, z nichž 10 členů je z Kanady a 4 mimokanadští.

Po poděkování za projevenou důvěru za sebe i za zvolený výbor se přešlo k dalšímu bodu programu — diskusi o osudu časopisu K-231. Dlouhá debata, kde všichni vyslovili svůj názor, ať už na finanční náklady, formu, či náplň časopisu, byla shrnuta do dvou hlasovacích bodů:

1. Vydávat časopis dál, sledovat kolik stojí a hledat další změny, které by vedly k úspoře nákladů. Pro tuto část se vyslovilo všech 55 hlasů.

2. Dary, vysloveně zaslané na časopis, půjdou na časopis, dary určené na sociální práci půjdou na podpory. Dary bez specifikace půjdou do společné pokladny. Pro tento bod se vyslovilo 51 hlasů. 4 hlasy byli proti.

Časopis K-231 bude tedy vycházet dále jako pojítka mezi bývalými československými politickými vězni, dnes roztroušenými po celém světě a dokumentačními články bude i nadále informovat svobodný svět o událostech, které jsme prožili na vlastní kůži a jsou specifické pouze nám.

Pracovní náplň K-231 zůstává v podstatě stejná. Politická a sociální.

Jako další diskusní bod byl bratrem Ottou uveden návrh na vybudování památníku těm, kteří byli umučeni a popraveni během komunistického zuření v Československu. Zásadně nikdo nebyl proti této myšlence a výbor byl pověřen tento návrh rozpracovat a předložit výsledky příští členské schůzi.

Tříhodinová schůze byla chvílemi bouřlivá. Všichni — a plným právem — vyjadřovali své názory bez časového omezení. Na zásadní věci nebylo rozdílných názorů, v detailech jsme se často lišili, ale není to právě důkaz životnosti a demokratičnosti organizace?

Přeji K-231 hodně úspěchů do budoucí práce, která je vlastně pokračováním úkolů minulých.

Ještě jednou děkuji za důvěru, projevenou opětným zvolením do čela K-231. Pevně doufám, že spolupráce s výborem i se členstvem bude tak dobrá, jako byla doposud a až přijde čas nového skládání účtů z činnosti, u žádného bodu se neobjeví minusové znaménko.

Všechny upřímně pozdravuji

Eda Ottová

Zpráva předsedkyně o činnosti K-231 za rok 1986-87, předložená členské schůzi dne 2.5.1987 — Masaryktown — Kanada

Úkolem této zprávy je informovat vás, zde přítomné, i členy, kteří se nemohli zúčastnit naší třetí výroční schůze, jak výbor plnil úkoly, které mu byly uloženy pro mandátní rok, který právě končí.

S pomocí vás všech a Kruhu přátel se nám podařilo splnit náročný požadavek udržet a rozšířit finanční základnu, z níž byl placen časopis a příspěvky našim nemocným a nemohoucím bývalým politickým vězňům doma. Finanční základnu jsme skutečně rozšířili. Kruh přátel K-231 pro nás uspořádal Jarní veselici po loňské výroční schůzi, Barborskou zábavu Ioni v listopadu a další Jarní zábavu dnes večer. Fund-raising parties pro nás zorganizovali manželé Stračovští v Mindenu a manželé Veselých na jejich "Happy Farm" v Beaver Valley. Nejen, že umožnili setkání přátel v krásném přírodním prostředí, ale právě díky jejich činnosti jsme mohli splnit požadavek zásilek domů. Letos jsme odeslali peníze na 58 adres v hodnotě kan. \$1.485,- to jest od června 86 do dubna 87. Zásilky došly v pořádku a byly přijmuty tak, jak byly míněny: s láskou dáno, s láskou přijato.

Další bod uložený výboru bylo zintenzivnění spolupráce s exilovými demokratickými organizacemi. Jako důkaz, že jsme se opět stali platnými členy exilového a krajského života jsou události, jichž jsme se zúčastnili

na základě oficiálních pozvání, nebo pořádal bok po boku s jinými organizacemi. Mám na mysli Sokoly s písemným pozváním starosty Sokola, bratra Waldaufa, zúčastnit se jako organizace slavnostního zahájení Vsesokolského sletu loni v Zurichu. Dále Masarykův Memorial Institut (MMI), s nimiž jsme pořádl vzpomínkovou slavnost ke vzniku republiky loni v říjnu v hale sv. Václava, na jejich požádání jsme se aktivně zúčastnili Čs. dne loni na Masaryktownu. Mnozí členové K-231 jsou současně členy MMI a spolupráce mezi oběma organizacemi je skutečně vzácně příkladná. S Čs. sdružením v Kanadě máme rovněž dobrou spolupráci . . .

Dr. Povolný, předseda výkonného výboru Rady svobodného Československa se na nás obrátil se žádostí pomoci vypracovat body, týkající se politických vězňů, které by se daly použít při vídeňské Konferenci o bezpečnosti v Evropě. Pomohli jsme, jak jsme nejlépe mohli vypracováním faktů a známých statistik o vězních padesátých let. Dr. Chalupa, místopředseda Národní rady americké, nás požádal o účast na vídeňské akci, již byl koordinátorem. Tato akce vyústila v Petici, podepsanou 18 vedoucími čs. organizací ve svobodném světě a předloženou sekretariátu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a velvyslanci Zimmermannovi, vedoucímu delegace Spojených států amerických. Petice obsahovala tyto body:

1. Přiznat Chartě 77 status nevládní organizace, sledující porušování lidských práv a ustát v pronásledování.
2. Změnit čs. právní řád a vládní praxi tak, aby základní lidská a občanská práva byla dodržována.
3. Stáhnout sovětská vojska z Československa.
4. Odstranit jaderné zbraně z Československa.

Spolu s ostatními příslušníky národů, porobených Sovětským svazem a s Afghánci demonstrací jsme před Massey Hall projevíli náš nesouhlas a odpor s koncertním zájezdem Rudé armády do Kanady.

Delegace K-231 je pozvána zúčastnit se 39. kongresu Čs. sdružení v Kanadě.

Jako zástupci čs. exilového života byli jsme představeni guvernérovi Ontaria p. Lincolnu Alexandrovi na pozvání jeho sekretáře J. A. Fullertona.

Byli jsme aktivní součástí Black Ribbon Day loni v srpnu.

British Broadcast Corporation si vybralo schůzi K-231 jako průřez čs. exilovým životem v Kanadě, jako pozadí připravovaného filmu o dr. Škvoreckém.

Čs. televizní vysílání v Kitcheneru nás prostřednictvím Věry Rollerové požádalo o interview, které bylo vysíláno v únoru letošního roku. Podobné vysílání se má uskutečnit s čs. televizí v Guelphu v květnu.

V osobě bratra Slavíka, který byl hlavním řečníkem, jsme byli zastoupeni na oslavách narozenin prezidenta

Masaryka, pořádaných MMI. Tento projev byl již 9.3. vyslán Hlasem Ameriky do Československa.

Národní rada žen svobodného Československa nás přijala do svého srdce a podporuje naši sociální činnost značnými částkami.

Ozvali jsme se ministerskému předsedovi Kanady proti připravovaným sankcím proti Jižní Africe. A děkovným dopisem prezidentu USA R. Reaganovi za jeho intervence ve věcech politických vězňů východního bloku (Orlov).

Co se týká švýcarského Sdružení — nemá smysl se k tomuto bodu vracet dlouhou zprávou. V současné době — jako organizace — nejsme s nimi v oficiálním styku.

Mám pocit, že jsem na nějakou událost loňského roku zapomněla, ale i tak si myslím, že málokterá organizace se může prokázat podobnou činností za rok, při pouhé dvouleté existenci.

Časopis K-231 vycházel v rozšířenějším vydání než v roce prvním. Prostřednictvím našeho časopisu stali jsme se nejen známými — ale troufám si říci — vstoupili jsme do podvědomí krajanské veřejnosti jako samozřejmá a platná součást exilového života. Historicko-dokumentační články našly velkou odezvu a jak vidíte z výňatků z posledních dopisů, které máte v ruce — je nám vřele doporučováno pokračovat nejen s časopisem, ale hlavně s touto částí . . . Ale o časopise se bude později debatovat.

Výboru bylo rovněž uloženo projevit solidaritu s dnešními oběťmi komunistického režimu doma. Jako dílčí část tohoto úkolu jmenuji finanční podporu, kterou jsme odeslali na 5 adres, doporučených naším členem ing. Macháčkem z Londýna. 4 adresy byly ženám, jejichž manželé byli zatčeni v Jazzové akci. Vcelku se tento úkol snažíme splňovat zveřejňováním zpráv o současných procesech doma, které dostáváme z různých pramenů.

Jsme si vědomi toho, že komunistický režim neustal v pronásledování těch, kteří mají odvahu doma promluvit a je zapotřebí pro ně udělat to, v co my jsme sami kdysi doufali od emigrační vlny z roku 1948 — totiž připomínat svobodnému světu nesvobodu našich bratří a sester doma. Kdo jiný má cítit více zodpovědnosti za ně než my, političtí vězňi?

Závěrem bych chtěla říci, že bychom nedosáhli tak dobrých výsledků, kdyby nebyla mezi námi opravdu vzorná spolupráce během celého roku. Všichni jsme se zasloužili o dobré jméno K-231 — ať už přiložením rukou k dílu, radou nebo dobře míněnou kritikou, humorem a vtipem.

Děkuji všem členům výboru za vynikající celoroční práci. Vám všem za pomoc, přátelskou atmosféru a dobrou náladu, kterou se vždy vyznačovala všechna naše setkání.

A pevně věřím, že K-231 bude pokračovat dál v přátelství a důvěře, což jsou nosné pilíře naší organizace.

Seznam přítomných členů klubu K-231 na třetí výroční členské schůzi dne 2. května 1987 na Masaryktown, Scarborough, Canada.

Bláha Jiří, Mississauga
Březina Aleš, Toronto
Diviš Vladimír, Scarborough
Ellinger František, Orillia
Frýbort Milan, Scarborough
Helmich Vladimír, Mississauga
Johanovský František, Mississauga
Kůstka Jan, Toronto
Mikoczy, Imre, Toronto

Otta František, Scarborough
Ottová Eda, Scarborough
Otruba Zdeněk, Scarborough
Palát Karel, Etobicoke
Pinke Karel, Ottawa
Rambousek Ota, USA
Rollerová Věra, Toronto
Salivar Lumír, Toronto
Slavík Zdeněk, Whitby

Seznam zaslanych plnych moci:

Adam A., USA
A. Benešová, Západní Německo
Bílý V., Kanada
Brunclík B., USA
Brym S., USA
Drahota J., Jižní Afrika
Drobílková L., USA
Dohnálek J., Kanada
Důra J., Švýcarsko
Fráňa A., Švýcarsko
Gruber L., Švýcarsko
Hamplová K., Švýcarsko
Havel L., Kanada
Hejl M., Západní Německo
Helfertová E., Kanada
Hošťálek M., Rakousko
Hutková V., Kanada
Chalupa J., USA
Jednorozec L., USA
Jednorozcova M., USA
Každan N., Kanada
Kobyłka O., USA
Kraus H., Kanada

Krupička J., Kanada
Kunta M., USA
Lukešová M., USA
Lněnička J., USA
Macháček A., Velká Británie
Matys D., Kanada
Nováková E., Kanada
Novák V., Kanada
Píšek Z., Kanada
Píšková V., Kanada
Pittner I., Švýcarsko
Roubík A., USA
Sochor J., USA
Synek J., Kanada
Uhlíř A., USA
Valenta V., Kanada
Zenáhlíková M., Rakousko

Při hlasování nebyly použity plné moci Jana Drahoty a Dr. A. Benešové, které přišly až po schůzi. Rovněž hlas bratra Mikoczyho není započítán, protože se na schůzi dostavil po ukončení voleb.

Usnesení

3. výroční schůze Klubu bývalých československých politických vězňů K-231, konané dne 2. května 1987 na Masaryk-townu, Scarborough, Ontario, Canada.

Část 1:

My, bývalí političtí vězni, shromáždění na 3. výroční schůzi K-231, se díváme zpět na druhý rok práce klubu nikoli bez jisté hrdošti. Splnili jsme všechny úkoly politické, organizační i finanční, které jsme si na minulý výroční schůzi uložili. K-231 se stal pojítkem mezi politickými vězni nejen na severoamerickém kontinentě, ale ve vzrůstající míře i v Evropě. Dále jsme prohloubili spolupráci s ostatními exilovými organizacemi a sdělovacími prostředky. Není dnes již pochyby o tom, že K-231 je představitelem bývalých československých politických vězňů.

Část 2:

Během minulého období jsme také měli některé neúspěchy. Hlavní nezdár je pokračující organizační roztržka mezi K-231 a Světovým sdružením bývalých československých politických vězňů v exilu se sídlem ve Švýcarsku. Věnovali jsme v minulém roce vskutku vyčerpávající úsilí snaze o dorozumění a navázání spolupráce s bratry a sestrami ze Světového sdružení. Naše delegace jela do Švýcarska k osobním jednáním, napsali jsme stovky stran vysvětlujících dopisů funkcionářům i členům Světového sdružení. Toto naše úsilí nebylo zcela ztraceno: dosáhli jsme například, že se švýcarští zřekli separatistické tzv. České světové unie. Získali jsme v Evropě řadu přátel, kteří se k nám buď hlásí či s námi alespoň sympatizují.

Členská schůze konstatuje, že od tohoto usnesení z března 1987 nedošlo ve vztazích mezi organizacemi politických vězňů k žádným změnám. Potvrzuje proto usnesení výboru, aby pokusy o sblížení byly zastaveny. Toto opatření považuje členská schůze za dočasné. Výbor se pověřuje, aby reagoval vhodným způsobem na případné změny v současném stavu vzájemných vztahů. Od obnovení činnosti K-231 přihlásila se k nám řada přátel v Evropě a Jižní Africe. Někteří z nich projeví zájem o členství

v K-231. Členská schůze, vycházejíc z tohoto faktu, rozhodla o rozšíření výboru K-231 o představitele těchto "mimokanadských" členů, tak aby v nově zvoleném výboru byli alespoň dva zástupci našich členů v USA a alespoň dva zástupci našich členů v Evropě. I když forma práce těchto členů výboru bude pochopitelně omezena na korespondenci, telefon a publikační časopiseckou činnost, doufáme přesto, že se všichni čas od času budou moci účastnit naší práce osobně. Současně zveme do Kanady každého politického vězně, ať bydlí kdekoli: přijďte se podívat mezi nás přesvědčit se, že duch muklovské solidarity a přátelství je mezi námi v K-231 stále živý.

Část 3:

Zajímavá a podnětná debata se během několika posledních měsíců rozvinula kolem časopisu K-231. Členská schůze dospěla k názoru, že většina členů si přeje časopis zachovat jako pojítko mezi politickými vězni v exilu, ale do jisté míry i doma. Časopis K-231 vykonal velký kus práce při obnově vážnosti politických vězňů a jejich dobrého jména. Schůze dále doporučuje, aby se obsah časopisu soustředil především na práci, dokumentaci a problémy politických vězňů. Dále schůze ukládá výboru, aby dále zkoumal způsob, jak udržet náklady na časopis v přijatelných mezích.

Schůze dále projednala návrh bratra Františka Otty na zřízení památníku popraveným a umučeným politickým vězňům. Vycházejíc z faktu, že dosud nikde na světě neexistuje žádný památník obětí komunismu v Československu, schůze naprostou většinou ideu zřízení památníku v principu schválila. Výbor byl pověřen, aby tuto ideu dále rozpracoval, získal případnou podporu dalších exilových organizací a konkrétní návrhy předložil příští členské schůzi ke schválení.

Část 4:

Členská schůze s uspokojením konstatuje, že stále větší ohlas zaznamenává K-231 mezi našimi sestrami a bratry doma. I když počet výtisků časopisu K-231, které jsme schopni dopravit do republiky, je omezený, o naši práci se ví z ostatních exilových novin, z pořadů zahraničního rozhlasu, ba i z útoků proti nám v Rudém Právu. Političti vězni oceňují nejen naši pomoc finanční, ale zejména naši práci politickou, dokumentační, organizační a publicistickou. Z naší strany my chceme ujistit všechny naše sestry a bratry doma, že nepřestaneme v práci, která má za úkol obnovu svobody a demokratické vlády v naší vlasti. Budeme zejména podporovat ty politické vězně, kteří v tomto směru doma pracují v Chartě 77 či jinde, kteří se proto vystavují pronásledování.

Pozdravný dopis výroční schůzi K-231, Scarborough, Masaryktown, 2, května 1987

Vážené sestry, vážení bratři!

Dovolte mi, abych pozdravil Vaši výroční členskou schůzi jménem Československého sdružení v Kanadě.

Tento dopis není jen pozdravným listem, ale také vyjádřením našeho hlubokého obdivu k Vaší činnosti a poděkováním za naši vzájemnou úspěšnou spolupráci, která se tak zdárně rozvíjí od Vašeho vzniku. Stali jste se nedílnou součástí našeho exilu a svým podpisem pod Vídeňskou petici vydanou českým a slovenským demokratickým exilem u příležitosti konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, jste se zařadili mezi ty, pro něž svoboda, čest, pravda a humanita jsou hodnoty, za které se musí vždy a všude bojovat.

Srdečně Váš

Jiří Corn, F.C.A., předseda

NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF FREE CZECHOSLOVAKIA
Member of the National Council of Women of the United States, Inc.
NÁRODNÍ RADA ŽEN SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA
P. O. BOX 121, NEWARK, NEW JERSEY 07101

Osobní dopis
DR. ALICE MABARTKOVÁ I
OLGA MABARTKOVÁ-BEVILLIOU

2. května 1987.

Phokanistka
Phokanistka
Phokanistka
DR. E. KURKOVSKÁ
O. RÁDNEK
Phokanistka
L. DROBILKOVÁ
Phokanistka
M. VARENOVA

K-231
Klub bývalých čs. politických vězňů v exilu,
Scarborough, ON - C a m a d a.

Vášení bratři, sestry - přátelé!

Národní rada žen svobodného Československa zdraví
vaše výroční zasedání a přeje další vaši činnost
a d a r .

S úctou a s vděčností vzpomínáme zakladatelky a
první předsedkyně Československé ženské rady
senátorky Františky P l a s i n k o v é, která
byla před 45ti roky v měsíci červnu, nacisty popravena.
K uctění památky této významné čs. vlastenky, která
položila svůj život za svobodu Československa, připo-
jujeme dar \$ 200.00 na Sociální fond K-231 k podpoře
starých, nemocných býv.čs. politických vězňů ššířících
dneš Světským Svazem okupovaném Československu.

S pozdraven

Ať žije svobodná Československo
ve svobodné Evropě

váše

Národní Rada žen
Svobodného Československa
New York
Phokanistka
jednatelka.

\$

Zprávy z pokladny!

Opět uvádíme pro Vaši kontrolu seznam dárců v době od 15. února do 15. května 1987. Byli bychom velmi rádi, kdybyste nám napříště mohli u Vašich darů specifikovat zda je dar určen na sociální pomoc, úhradu na vydávání časopisu či na celkovou činnost klubu K-231.

Klub K-231 děkuje všem dárcům za obdržené dary.

Jméno:	Stát:	Obnos:
Bartůněk Antonín	Canada	100.00
Běhalová Věra	Austria	10.00 US
Bílý Vladimír	Canada	30.00
Bláha Jiří	Canada	50.00
Ch. J.	USA	30.00 US
Chalupa Rudolf	Sweden	100.00 Sw. Korun
Dohnálek Jan	Canada	30.00
Drobílková Libuše	USA	55.00
Dufek Walter	Canada	50.00
Ellinger František	Canada	30.00
Faltusová Anna	USA	5.00 US
Frýbort Milan	Canada	30.00
H. Jiří	Canada	50.00
Jednorozec Luboš	USA	10.00 US
Johanovský František	Canada	20.00
Každan Norbert	Canada	25.00
Kobylka Ota	USA	50.00 US
Koutný Ota	Rakousko	20.00
Kraus Henry	Canada	50.00
Kulhavý Vladimír	Canada	20.00
Kůstka Jan	Canada	50.00
Lukešová Milada	USA	50.00 US
Masaryk Memorial Institute	Canada	400.00
Matys Dalibor	Canada	25.00
Mikoczy Imre	Canada	50.00
Národní rada žen svobod. Československa	USA	200.00 US
Otruba Zdeněk	Canada	50.00
Otta František	Canada	31.00
Pinke Karel	Canada	25.00
Salivar Lumír	Canada	100.00
Škvorecká Zdena	Canada	20.00
Špačková Božena	Canada	25.00
Synek John	Canada	50.00
Valenta Vladimír	Canada	20.00
Veselý Josef	Canada	50.00
Vinický Václav	Switzerland	100.00 Sw. Franků
Vrána Joe	Canada	100.00
Zahrádka Květoslav	West Germany	150.00

Pokud není uvedeno jinak, dar je v kanadských dolarech.

\$

25.12.1901—27.6.1950

Hovoří Milada Horáková

"Ježíš — nikoli Caesar". Tady doma je moje místo a tady budu pracovat tak dlouho, jak to půjde. Venku je dost těch, kteří jsou schopnější než já a mne je potřeba právě zde doma. Nic jiného nemá dnes pro mne význam, než náš úkol. Ten, kdo seděl tak dlouho v německých koncentračních táborech jako já a nad to byl odsouzen od nacistů k smrti, ztratil strach z toho, co člověk člověku může udělat. Ostatně moji vlastní krajané nemohou být horší, než Němci . . ."

Tato slova pronesla dr. Horáková v rozhovoru se švédskou spisovatelkou Amelií Posse-Brázdovou při jejich posledním setkání. Paní Horáková se mylila, domnívala-li se, že nacismus je na nejspodnějším místě v žebříčku ZLA. Její vlastní osud dokázal, že komunismus je horší nacismu.

Zdeněk Rotrekl

Z dodatků k basic Czech pro pokročilé

Baj pas
Srdce mimo kolej duše na větvích
po větvích jak svatební košile po větvích
Skrytý
předzvuk tichých bubnů / provencalských /
Zimoviště náměsíčných krajín bez hader
Odvěření již způl plna zrna
Nahý stůl pro nahost stůl odvěřeného prádla
pokojowa koedukacja
skuteczny szcur
Zaspać Zaspać Którego jest dzisiaj?
Ucpaný ucpaná aorta světa v Zehn vor Zehn
Za pět sekund dwanaście
Schron marynarzów / úkryt námořníka po větvích /
Aorta ucpaná paměti
na větvích dějiny Sta Teresa de Cepeda y Ahumada
obchází krážem křížem — Jasna Gora —
Wyrok / rozsudek v šedivý šedivá šedivé pláště /
masky kyslík peán infuze Chrzestny —
Transfuzja
Wysoko wyzej najwyzej Gora
Přes pole padá snieg smrt / śmierć/ potichu
sněží v narkóze Obhlíží svá své stůl stoly
Drafts pro ucpané cévy
draft pro ucpaný świat
Chirurg se operuje / operovat skalpel nůžky
nit rozevirač ran: chirurgický Israel /
Sám sebe sebou samým při transfúzi
sklem kanouciho sumienie To sněží svědomí
Žíla z vlastní nohy hodinoucí věkovost
v narkóze Jasna Gora blízko blíže nejbliže
Obklenout ten ucpaný ta ucpaná sedlá krev
zaucpanosti
Most přemostit zamostit rozmstit / infinitiv /
Zde kolejarz

Železničáři jedou po mostech Most wieczorny
Matka Boska Czestochowska
tu i most morawski
odpuštělno urženosti povstávání po klekání
PROMIENIOWANIE Wiatr WIARA MIŁOŚĆ / akcent / czyli
PIERSI NADZIEI

Dg.: Trombosa aortis hominis
Wyrok / rozsudek /: Baj pas narodowy
Adnotata: Přemostit vlastní žílou pro jiné
mosty a všechny mosty
Resuscitatio: Hagios Theos Theos
Ischyros
Consultatio: Hagios Theos Ischyros
Athanatos Eleison Hymas
Kontrola: Krieš!
Rekonvalescence: dopor. skloňování
nejprve v jednotném čísle:

- 1.p.: serce
- 2.p.: serca
- 3.p.: sercu
- 4.p.: serce
- 5.p.: serce!
- 6.p.: sercu
- 7.p.: sercem

Zejména pak v množném čísle s prodlením na instrumen-
tálu *sercami*. / Př.: Plahočit se — sich streben — vivoter
péniblement se všemi *SERCAMI*. /

V prvním čísle letošního ročníku jsme přinesli báseň
bratra Zdenka Rotrekla "Pražský Dřevoryt", ve které autor
poprvé v české poezii použil židovskou rituální tematiku a
židovské termíny. K dnešní básni autor poznamenává:
"Tahle je zase plná polštiny. Ať v tom opisovač (-čky)
nenadělají chyby, vypadám pak jako blbec."

Na okraj ke Zdeňkovi Rotreklovi

Medailonkem sestry RŮŽENY VACKOVÉ jsme zahájili
seriál o významných lidech, kteří ztrávili s námi dlouhá
léta v komunistických koncentracích. Dnes přinášíme
životopis jiné velikánky české kultury — NINY SVOBO-
DOVÉ z díla bratra Zdeňka Rotrekla "SKRYTÁ TVÁŘ
ČESKÉ LITERATURY NEJENOM KRÁSNE". Zdeněk v
předmluvě svého díla píše, že "... přímým popudem k na-

psání těchto slovníkových biografických kapitol byla pro
mne neočekávaná smrt členů starší literární a vědecké
generace (Josef Palivec, Miloš Dvořák, Václav Prokůpek,
Václav Renč, František Křelina a jiní) v letech 1970-1977,
přičemž jsem si uvědomil fakt, že jejich dílo je nejenom
znovu z české kultury odstraňováno, ale že neexistuje ani
biografické zpracování jejich osudů, ba že se dokonce

nevyskytují povětšinou ani v dosavadních slovnících (Miloš Dvořák, Rudolf Černý, Zdeněk Řezníček, Timoteus Vodička, Růžena Vacková a další), a pokud sporadicky přece jenom (Jan Dokulil, Jan Zahradníček kupř.), jejich slovníková hesla obsahují řadu omylů a chyb přímo v hlavních údajích. Rozvířiv svého času v diskusích problematiku několikanásobně české kulturní diskontinuity, v níž literární a vědecké generace na sebe nenavazují, navazovat nesmějí a nemohou, protože nemají možnost se poznat skrze dílo, tedy do této, v Evropě nesnadno pochopitelné situace vkládám tyto kapitoly jako podklad pro další bádání.

Mocenské zlomy od roku 1948 s sebou přinášely vyklizení celých generací a jejich kulturní práce do stoupy, do hermetického a neproniknutelného uzamčení v knihovnách a v archívech tak dokonale, že se mnohá jména nesměla vyslovit, neřkuli citovat. Díla generace Pekařovy, Vašicovy, Kalistovy i mladší upadají do organizovaného a naprostého zapomenutí.

Tvůrčí generace nastupující v pozdějších letech vsukku začínaly od pověstné Camusovy a Orwellovy nuly, od vyprázdněných knihoven, majíce k dispozici toliko povoleného Erbena, Boženu Němcovou a literaturu novou, v níž se vědecká terminologie nahrazovala terminologií politickou. Evropanu stěží pochopitelná situace

se opakovala za dvacet let opět, opět jakoby se začínalo od nuly a propast se rok od roku rozšiřuje závratně tak, že z širšího povědomí mizí i dílo generace publikující koncem šedesátých let."

Zdeněk nám přibližuje lidi, se kterými jsme se poznali v komunistických kriminálech. Skoro se chce komunistům poděkovat, že nám setkání s nimi umožnili, protože bez těch prohaných a vylhaných procesů bychom se s nimi pravděpodobně nikdy nesešli a objektivně řečeno, náš život by byl ochuzen. Otázkou ovšem je, za jakou to cenu nás komunisté "oobohatili". Faktem však zůstává, že komunističtí kulturtägři se pokoušeli zničit talenty, s jakými by se svobodný svět chlubil. Pokoušeli se zničit talenty i s jejich nositeli a bohužel se jim to v několika případech i podařilo. Ti, co nepřežili však podali důkaz, že lze zabít člověka, ale nelze zabít myšlenku.

V Rotreklově knize je celá řada biografii umělců — politických vězňů. Pokud bude "KÁČKO" vycházet i nadále, přineseme Vám medailonky Zdeňka Kalisty, Jana Zahradníčka, Václava Prokūpka, Františka Křeliny a Dominika Pecky. Domníváme se, že životopisy těchto lidí jsou dokumentem komunistické zvrácenosti a že je záhodno s nimi seznámit veřejnost. A bylo by dobré, kdyby se našim a vašim prostřednictvím seznámila s komunistickými praktikami i veřejnost nejenom československá.

RR

Zdeněk Rotrekl **Skrytá tvář české literatury nejenom krásné**

[Vybrané kapitoly biografické]

Nina Svobodová

Po osvobození se stává poslankyní Zemského českého národního výboru za lidovou stranu, jejíž členkou je od roku 1931 (od roku 1946 do února 1948 byla místopředsedkyní lidoveckého krajského výboru Velké Prahy). Když je v únoru 1948 akčním výborem vyloučena, přechází do ústředí České katolické Charity. Zde působí jako redaktorka čtrnáctideníku Charity až do svého zatčení 23. prosince 1949.

Z hlubokého katolického zázemí, jehož rodová kontinuita nikdy přerušena nebyla, čerpala Nina Svobodová již v mládí v životě celé patricijské rodiny. (Když byl její děd Matyáš Novák, člen rady města Prahy a rytíř řádu svatého Řehoře Velikého, kterážto vyznamenání dostal za péči o pražskou chudinu, uváděn do Vatikánu, zaznívaly na jeho počest vždy zvony.) Ninu Svobodovou nazývali českou Gertrudou von le Fort, jiní (J. B. Čapek) nalézali v jejím díle souvislost s romány Jaroslava Durycha a Karla Schulze.

Předěl v jejím životě přichází v roce zatčení. V uměle vykonstruovaném veřejném procesu, údajně větvi napojené na Miladu Horákovou, je v Liberci ve dnech 18.-21. června 1950 odsouzena na patnáct let těžkého žaláře. Prochází věznicemi v Liberci, Pankráci v Praze, likvidační trestnici v Mladé Boleslavi (1950-1951), rakovnickou šamotkou a Pardubicemi, odkud je 10. května 1960 propuštěna na tzv. první amnestii pro politické vězně s desetiletou podmínkou. 6. června 1961 je však znovu zatčena, v dalším uměle konstruovaném procesu v rámci křesťansko-demokratické strany (KDS, dr. Vojtěch Jandečka, ing. Cuhra a další) odsouzena na dva a půl roku a zároveň k dopykání čtyř a půl roku podmíněného propuštění, tedy celkem na sedm let. Znovu prochází známými věznicemi (Ruzyň, Pardubice, Ilava, Opava, Ostrov nad Ohří) a opětně je propuštěna na obvyklou podmínku 6. července

1967. Její pounorové věznění trvá celkem šestnáct a půl roku. V rozhovoru Zamřížovaný čas Niny Svobodové (Lidová demokracie, 18. června 1969) cituje pozdější prohlášení prokurátora dr. Barbaše a dělnického prokurátora Jandy, že byla odsouzena "na základě domněnky". Z Ostrova nad Ohří je také v dubnu 1967 propuštěna Růžena Vacková po patnácti letech a třech měsících. Další rozhovor s Ninou Svobodovou uvádí týdeník Rodina (Praha 1969) v titulu O svobodě.

Po návratu z vězení přechází do starobního důchodu ve výši 190 korun, sníženého takto národním výborem; v současnosti její důchod činí 664 korun, ač má nárok na vyšší. Výrokem soudu v Liberci ze září 1974 je plně rehabilitována a Nejvyšší soud původní rehabilitaci dne 18. února 1975 potvrzuje s definitivní platností.

V rukopisech zůstává především Podskalská romance (druhý díl povídky Dům u Božího oka; první díl, vyšlý roku 1948, byl zničen), oratorium Pražské Jezulátko, mariánské básně, sbírka povídek s pracovním názvem Srdce a dílo, Pražské povídky (pracovní název V erbu tři věže), Pražské pověsti a řada básní s tematikou náboženskou nebo s motivy pražskými a hudebními. V rukopise dále ponechává rozhlasovou hru Kameník Pavel, divadelní hru Příběh o královně Dagmar, hru Blahoslavená sestra o vstupu Anežky Přemyslovny do kláštera a mnohé další. Vězeňská cenzura zničila její beletristické zpracování Dickensova života, určené dětem, a hru ze staré Číny s názvem Byl jsem císař Li.

Literární talent Niny Svobodové objevil Jan Voborský, který řídil roční kalendáře ČAT (uveřejnil zde v letech 1926 prózu Benátská legenda). Přátelství navázala s Jiřím Karáskem ze Lvovic, se znalkyní Zeyerova díla Evou Jurčinovou, Růženu Vackovou a s ostatními spisovateli této orientace.

(zkráceno)

Zdeněk Rotrekl

Nebezpečná pražská kafkárna

Soud s vedoucími Jazzové sekce Českého svazu hudebníků, dlouho odkládaný ("gorbačovci" byli zřejmě proti konání), konečně proběhl — velice rychle, za necelé dva dny — 10.-11. března. Předseda Sekce Karel Srp vyfasoval 16 měsíců, funkcionář Vladimír Kouřil 10 měsíců, ostatní byli propuštěni s různými krátkými podmínečnými tresty. Srp a Kouřil se odvolali a totéž učinil prokurátor: odvolání se mělo projednávat v červnu, na rozdíl od dlouho odkládaného procesu si s ním však pospíšili a v druhém májovém týdnu byl rozsudek potvrzen. Odkládání i spěch svědčí o tom, že stranovláda chtěla mít proces rychle z krku.

Soud s Jazzovou sekcí byl vyvrcholením historie konfliktu mezi stranovládou a organizací, která nedělala jen to, co jí nařídili, ale mnohem víc, a to se samozřejmě v reálném socialismu nesmí. Česky řečeno, tahle organizace mladých nadšenců, schválená v roce 1971, se stranovládě vymkla z ruky, a brzo nepořádala už jenom mezinárodní jazzové festivaly "Pražské jazzové dny" (ty ouřady v polovině sedmdesátých let zakázaly), ale pustila se do vydávání knih, které oficiální čs. nakladatelství z ideových důvodů odmítla vydat. Na rozdíl od samizdatu vycházely tiskem, ale prodávat je Sekce směla jen svým členům, jejichž počet byl stanoven na 4.000. Přirozeně však knihy a časopisy sekce měly čtenářskou obec mnohem větší: odhaduje se, že nejméně 100.000. Stačilo prý, aby na škole byl jediný člen, a už šly knihy jím řádně zakoupené, avšak ideově ne zcela vhodné, z ruky do ruky. Přitom to byly knihy vysokých uměleckých a vědeckých hodnot, např. Hrabalův román *Obsluhoval jsem anglického krále*, nebo Nietzscheho kniha o Wagnerovi, všemožné studie o hudbě a výtvarném umění, hudební slovníky atd. Začátkem osmdesátých let, kdy se stranovláda pokusila zničit český rock'n'roll, postavila se Sekce plně na stranu muzikantů a v brožůře *Rock na levém křídle* marx-leninské mluvčí ztrapnila důkazem, že útoky na rock vedou lidi, kteří si rock jednak pletou s Paulem Robesonem, jednak vyslovují soudy přesně se shodující s názory nejkonzervativnějších kritiků rocku z britské konzervativní strany.

Prostě, Sekce nebyla pouhá fungující živá mrtvola, jako je třeba SSM, ale spontánní hnutí kultury milovníků, většinou mladých lidí. Nakonec už nešlo vůbec o jazz, ale o zásadní otázky svobody projevu, umění, sdružování, tisku atd. Proto se rozehrála kafkárna: stranovláda nařídila Svazu hudebníků Sekci rozpuštit. Svaz odmítl, byl tedy sám, včetně Jazzové sekce, rozpuštěn. K rozpuštění však došlo na základě zákona "odhlasovaného" po invazi, jehož platnost byla výslovně omezena na dobu, dokud "situace nebude normalizována". To se zcela oficiálně stalo někdy v roce 1972, čili v r. 1985 už zákon neplatil. Takové maličkosti ovšem stranovládě nikdy nevadily. Její mluvčí původně mluvili o protistátní činnosti, pak si to však rozmysleli (jazz jako protistátní činnost by se nevyjímalo dobře) a Sekci zažalovali z "nedovolené hospodářské činnosti a s ní spojeného soukromého obohacování se" a z "neplacení daní". Do hry nyní vstoupily dva nečekané faktory: stranovláda, dobře vědouc, že o Československo nebyl za posledních patnáct let ve světovém tisku zájem, spoléhala, že zájem nebude ani tentokrát. Jenomže v Moskvě začal vyhlášovat podivné věci Gorbačov, a Američané, obvykle dost lhostejní k leccemu, nastraží vždy uši, když jde o jazz; jejich vlastní hudbu. Následoval překvapující výbuch protestů v západním tisku, podepsaných

nečekaným množstvím velkých jazzových a literárních jmen. To zřejmě dodalo odvahy obhajobě a soudci. Ten (protože už nešlo o politický delikt, soudou předsedal soudce specializovaný na civilní pře) vrátil obžalobu prokurátorovi, a z ní bylo postupně vypuštěno vše o "obohacování se" a nakonec i o "neplacení daní". Zbyla tedy "nedovolená hospodářská činnost", jenomže u té se musí prokázat právě "soukromé obohacování se", aby se za ni mohlo zavíť. Detail, který stranovláda rovněž ignorovala. "Nedovolená hospodářská činnost" spočívala v tom, že Sekce, i po svém problematickém zákaze, pokračovala ve vydávání knih. Prostě, obžaloba v každé civilizované zemi neudržitelná; proto ten spěch, aby se vše smetlo se stolu a na věc se brzo zapomnělo.

Ačkoliv tedy konečná obžaloba vůbec nemluvila o placení daní, placení čs. kulturní atašé dostali zřejmě pokyn psát do velkých západních novin dopisy redakcím a v těch jako jeden muž zdůrazňovali, že Sekce není souzena pro hraní jazzu, ale pro neplacení daní. V Kanadě takto zafungoval slouha jménem Karel Zoubek, v USA tiskový atašé Václav Žluva, nejvýznačnější signatáři (např. Allen Ginsberg) dostali dokonce osobní dopisy od čs. diplomatů, a podobné "letters to the Editor" se objevily i v novinách britských a jiných. Všude se tvrdilo, že Sekce není za mřížemi pro jazz, ale pro neplacení daní, a to v době, kdy všichni tito "diplomaté" moc dobře věděli, že obžaloba z daňového úniku padla. Čs. diplomaté tedy veřejně lhali. Jenže od kdy stranovláda považuje lež za cosi nepřipustného?

Korunu celé kafkárny nasadil soudce, jenž v závěrečné řeči vychválil práci, kterou Sekce konala, jako velmi užitečnou, liboval si, že knihy Sekci vydávané byly hodnotné a zajímavé, a pak jim napařil — na čs. poměry jistě neslýchaně mírně — tresty. Zná někdo období této komedie ve světovém soudnictví?

Nejde ovšem o relativní mírnost trestů za vydávání knih. Jak dobře víme, odseděním trestu v Československu postih nekončí. Zda a jaká místa seženou odsouzení po propuštění je velká otázka. Zda se jejich děti dostanou do školy, je rovněž otázka. Nové (prozatímní) vedení Sekce apelovalo na vládu, aby rozsudek zrušila, protože i z hlediska gumového čs. práva je naprosto děravý, a aby relegalizovala Jazzovou sekci, protože k zrušení došlo na základě neplatného zákona. Sekce doufá, že v úsilí o relegalizaci ji opět podpoří světová veřejnost. Měla by, ale upřímně řečeno, pochybuji. Lidé na Západě pochopí, když jde o nevině obžalované. Vysvětlit jim však takové pojmy jako relegalizace hudebnického spolku, je patrně nad lidské síly. V Americe není třeba povolení k založení spolku a vláda samozřejmě nemá právo spolku rušit — i kdyby něco takového chtěla udělat, jako že to americkou vládu ani nenapadne. Mám obavy, že potvrzením rozsudku nad Jazzovou sekcí skončil prostě opět jeden marný pokus vymanit se ze vše dobré ničícího sevření komunismu. Svět brzo zapomene. My bychom neměli.

Dopis zástupci šéfredaktora R. P.

Kojzare,

bývá dobrým zvykem nějak oslovit adresáta dopisu. Jsem na rozpacích, jak Vás mám titulovat, protože máme podstatně rozdílné názory na slušnost. Já mám ty normální lidské, Vy ty svoje komunistické. Takže dělám kompromis a tituluji Vás tím, co Vám dal tatínek. Ostatně podobně nám říkali Vaši přátelé z StB, když nás mile oslovovali: "Vopička, přiznejte se." — "Příhoda, držte hubu." — "Novák, tady zhebnete." A tak Vám asi bude bližší, když použiji stejné metody. Tedy:

Kojzar — mám pro Vás smutnou zprávu. Nebudete moci ve svém Rudém Právu zvěstovat soudruhům, že v Kanadě se rozpadl K-231, Klub bývalých čs. politických vězňů. (My přece kromě Slánského a jeho bandy jsme žádné politické vězně neměli.)

Jistě jste se při čtení posledního — nikoli však nejpřednějšího čísla Káčka radoval, že budete moci s touto zprávou brzy vyrukovat a získat tak dalšího bobříka na svou rudou košili od svých chleboďárců. (Podle Vašeho článku v Rudém Právu z loňského srpna vím, že náš časopis bedlivě pročítáte.)

A když máte náš časopis v ruce — zdalipak Vás někdy napadlo zamyslet se nad pravdou a lží? Měl byste si být vědom toho, že své čtenáře krmíte pravdivými lžemi a lživými pravdami. A to je od Vás ošklivé. Konec konců si z peněz svých čtenářů kupujete tuzemský rum. Když si přečtete naše Káčko, musíte jistě aspoň sám sobě přiznat, že naše zprávy jsou na rozdíl od Rudého Práva pravdivé, třebaže se to snažíte svým čtenářům vymluvit. Napsal jste ve svém článku, že v republice nejsou lidé chudobní a žijící v neutěšených životních poměrech. Víte lépe než já, že to není pravda. Chudobinec přejmenovaný na "Domov důchodců" nepřestane být chudobincem. Dobře víte, že ne každý může žít tak jako Vy. Protože ne každý je ochoten obětovat své svědomí, svou čest a své dobré jméno za chatu v přírodě a škodovku v garáži.

Nevím, jak jste starý. Vlastně mladý, protože podle klasického textu Pavky Kohouta "mladý je každý komunist". Nevím jaká je Vaše minulost. Možná, že jste býval v autobusech, které občas přijely k nám na lágry a přivezly hordy mladých, vykrmených budoucích příslušníků ministerstva vnitra, budoucích vrahounů. Nebo v nejlepším případě mladých lidí, jímž předem byla vražda ve jménu strany prominuta. Nás po noční směně vyhnali na apelplatz a nechali nás tam stát hodiny a hodiny v třesnutém mrazu. Komunističtí učedníci zatím pod záminkou hledání zbraní, vysílaček, tiskařských strojů a tanků vyplundrovali naše skromné zásoby cukru či Taras Bulby. To přece bylo strašně zábavné vysypat doprostřed světnice na jednu hromadu obsah našich muklovských zavazadel — krabic od margarínu, všechno s Vaší komunistickou, chce se mi téměř říci s nacistickou důkladností promíchali, prošli se v tom a navrch zapíchli nějakou rodinnou fotografií. To byla sranda k popukání.

Možná, že jste patřil k jiné partě. Třeba jste seděl na špačkárně a nedočkavě čekal, až se někdo podezřele přiblíží k drátům, abyste ho mohl odstřelit jako zajíce. To musel být opojný pocit, že ano. Nás učili, že zastřelit bezbranného člověka je vražda. Ve Vašem komunistickém slovníku je to hrdinský čin, za který se fasuje dovolenka a medaile. Ale co tomu říká svědomí? Ale u komunistů přebírá přeci svědomí strana a vláda. (Skutečně? A na jak dlouho?)

Možná, že jste z generace o něco starší. Třeba jste chodil po chodbách věznic a vyšetřoven ve filcových papučích a s potěšením jste špehýrkou nahlížel do kobek a pozoroval utrpení "třídních nepřátel". Možná, že jste pomáhal estébákům nás převychovat a blahosklonně nám umožňoval vycházky. Třeba tři dny a tři noci chůze po malé kobce. Bez zastavení. Beze spánku. Když potrestaný padl, kýbl studené vody ho postavil na nohy. Ani o tělesnou výchovu nebyla nouze. Kdo nepamatuje "pány velitele": "Zaklepu jednou, začnete dělat dřepy. Zaklepu podruhé, přestanete." Druhého zaklepaní se málokdo dožil při vědomí.

Škoda, že zdejší kniha rekordů nám to nechce uznat. Jistě bychom vedli ještě pěkných pár let.

Když se nad tím zamyslím, tak připouštím, že jste mezi zmíněné učitele patřit nemusel, i když to nevyklučuji. To byli většinou pologramotní hlupáci, kterým nevoněla práce a najednou z nich byli "páni velitelé". Vy, přinejmenším znáte rozdíl mezi větou holou a rozvitou. Ale patříte do stejného gangu. Sloužíte stejnému pánu.

Tak tedy Kojzar, ještě jednou. Zapomeňte na to, že by se Káčko rozpadlo. To, co jste četl byla úvaha o Káčku jako časopisu a zda a v jaké formě bude vycházet. Mohu Vás ujistit — BUDE. Na to máte Vy ve své komunistické všemocnosti pramalý vliv. Vlastně žádný. Káčko vycházet bude i nadále a zůstane tím, čím bylo doposud. Bude Vaším svědomím. Bude dále publikovat Vaše násilí, zločiny a vraždy z let minulých i současných. Zůstane nadále Vaším žalobcem. My — bývalí čs. političtí vězni jsme zde a nepřestaneme světu připomínat Vaši bestialitu, která je jedinečná pouze tím, že předčí bestialitu nacistickou. Soudruh Himmler se musí v hrobě závistí obracet.

Závěrem bych Vám chtěl poděkovat za Vaši zprávu o nás v Rudém Právu. Do té doby se o existenci exilového Káčka smělo v republice vědět pouze ilegálně. Po uveřejnění Vašeho článku se tato vědomost stala oficiální a tedy přestala být nebezpečná. Vykonal jste, brachu, svým životelům medvědí službu. Upřímný dík za to — jenže na druhou stranu — teď se už sotva kdo odváží o nás referovat, vzdor "glasnosti" a "perestrojce". Co dělat. My se ztrátami počítáme. A pokud máte zájem o další čísla Káčka, oznamte nám kanál, jímž Vám to máme posílat. My jsme lidé přející. Káčko do republiky jde pravidelně, ale Vy na našem seznamu nejste. Ale jeden výtisk sem nebo tam — to už nás nezabije.

Bez pozdravu

František Otta

Hledáme Stanislava Wobořila

(souzený Státním soudem v r. 1949, utekl z Fierlingeru v r. 1950, nebo v r. 1951).

Prosíme, aby se ozval na adresu K-231. Hledají ho jeho příbuzní, žijící v Rakousku.

SPRÁVNEJ CHLAP

Věra Rollerová

S hrůzou si uvědomovala, že z pečlivě připravovaného účesu v tom líjáku zbyly jen myši ocásky ucouraných vlasů. Ale to bylo jedno. Ona teď důležitá nebyla. Důležitý byl on...

Klíku dveří nehledala. Za ty tři týdny tady věděla, že místo toho najde jen velkou kouli, kterou musí ve vlhké dlani otočit. Těžké dveře se překvapivě lehce otevřely a s ní do místnosti vešla sprška vody. Z hluku hlasů a cinkotu nádobí se ze zakouřené místnosti ozvalo:

"Ježiš, zavři ty dveře, nebo nás vyplavíš!"

Rychle za sebou zabouchla a zůstala stát. Přes zamžené brýle se snažila rozpoznat postavy, najít pevný bod k zaháknutí své nejistoty.

"Bože", blesklo jí hlavou, "to je hospoda jako u nás!"

Voda, která z ní a z deštníku skapávala, se povážlivě měnila v nepřijemnou loužičku. Teprve teď se odhodlala jít dál.

Přišla k nejbližšímu stolu:

"Dobrý večer", špitla slabým hlasem.

"Co?", otočil se k ní muž s jizvou na tváři. "Co jste řikala?"

Odkašlala si a zesílila hlas.

"Dobrý večer. Prosím vás, kdo je tady vedoucí?"

"Jo, vy myslíte Anku? Ta je támhle u pípy, kde jinde", zahlaholil někdo jiný.

"Ale já nemyslím ..". Nevěděla, zda má říct hospody, restaurace či klubu a tak název místa odmávla deštníkem. Ten ihned všechny pokropil vodou. Teď už si jí v místnosti všimnul skutečně každý.

"Já myslím - jako vás - bývalých vězňů..."

"Tak to je jiná. To je Karel."

Hlas patřil drobné prošedivělé paní, která se odněkud vynořila, jako dobrá víla na pasece za úplňku.

Zablácené, zmoklé a udyndané stvoření se k ní vděčně otočilo.

"A myslíte, že bych s ním mohla mluvit?"

Hlas se jí zatřepetal v tremolu chladu. Moc nevnímala. Žena jí někam odváděla, posadila ji k plamenům krbu, někdo jí svlékal kabát, zouval boty a vtlačil do ruky sklenici, která rumově zavoněla.

Horký grog spálil nesmělost. Její vážné šedé oči se rozkutálely kolem a potkaly se s jinýma.

"Vy jste pan - ", opět znejistěla.

"Ano, já jsem Karel."

"Já se jmenuju Tonka Antošová. Tedy Antonie Antošová", upřesnila.

Jméno Karlovi zjevně nic neříkalo. Mlčel.

"Víte, oni mi řekli, že se tady ve středu scházíte. Teda jako vy, političtí vězni... bývalí..."

Karel mlčky přikývl a čekal.

"Můj tatínek, Antonín Antoš - víte, on byl taky zavřený a tak jsem si řikala... tedy myslela, že by tady mohl být někdo, kdo ho znal a ..."

Holčičí hlásek se znovu zhoupnul.

"Kde tatínek seděl?", dotázal se věcně Karel.

"Maminka řikala, že v Leopoldově."

"A jak tatínek vypadal?"

"Já nevím", zapíjala. "Já jsem se narodila po tom, co ho zavřeli a když jsem byla malá, tak mně tam pustili jen jednou a to si nepamatuju, ale maminka řikala, že...". Hlas znovu sklouzl do slzí. Únova a rozčilení udělaly své.

Jen teplý zvuk plamenů narušoval mlčení. Něčí ruka se položila na útlá chvějící se ramínka zmrzlého stvoření.

Karel si odkašlal.

"Láďo", volal kamsi ke stolu, kde rušná debata nebrala konce.

Od stolu se odloupla postava s opálenou tvář a s vráskami úsměvů kolem očí.

"No copak je. Ty jednoho nenecháš ani to pivo dopít...".

Rukou šmátral v kapse kožené bundy, vytáhl cigarety, z druhé zapalovač a spolu s plamínkem zhluboka potáhl kouř. Odněkud přitáhl židli a připojil se ke skupině.

"Tohle je slečna Antošová."

"Tonka", špitlo stvoření.

"No tak Tonička", upřesnil Karel. "Její tatínek seděl v Leopoldově. Tys tam byl taky. Jo, a taky Honza."

"Honzo!", houknul znovu ke stolu dobře zatíženému sklenicemi piva, přeplněnými popelníky, hlukem a pohodou.

Další muž rozmnožil hlouček.

Honzovy oči za brýlemi neměly vrásky. Alespoň ne od smíchu. Byly vážnější. Jiné.

"A japak vy ste se sem dostala, panenka?", zaznělo nefalšovanou plzeňštinou.

Tonička se poprvé usmála.

"Jé, vy ste ze z Plzně!", zazpívalo i z jejího hlasu západočeské nářečí. "Já jsem ze Stráže!"

Polkla rozčilení. Zmlkla a pak zvedla hlavu a začala vyprávět. O tom, co jí maminka vyprávěla, jak tatínek zavřeli, když ještě na světě nebyla, jak nikdo vlastně nevěděl proč. A když jí bylo šest let, že maminka umřela a jí dali do "děčáku".

"Dětského domova", opravila se.

A jak se jí děti smály, že má tátu zavřeného, protože jim to řikala soudružka vychovatelka. Řikala taky, že Tonka potřebuje tvrdou výchovu, protože její táta musí být velký kriminálník, když dostal tolik let a ...

Tonička na chvíli zmlkla a napila se hlubokým douškem chládnoucího nápoje.

V jejím hlase zněl smutek dětského domova, kde spalo šestnáct holčiček v jedné velké místnosti budovy, která bývala kdysi klášterem milosrdných sester. Milosrdnost budovy však odešla s vyhnanými zbožnými sestrami a staletá budova se teprve v socialistické péči začala měnit ve zchátralou ruinu.

Děti dovedou být kruté. Zvláště, když jim nikdo ne vysvětlí, co to krutost je. Co je to zranit druhého. A že se to nesmí. Že to prostě slušní lidé nedělají...

Ne, neuměla se bránit. Fyzicky určitě ne. A tak se velmi matný tátův obraz začal měnit v konkrétní postavu hrdiny. Nechroženého, silného, velkého. Spolu s rostoucím obdivem k tátovi-hrdinovi v ní rostla nenávisť k dětskému domovu, vychovatelkám, řediteli.

A ten si jí pak v tom březnovém odpoledni zavolal do své kanceláře a suše jí sdělil, že přišlo oznámení, že její otec v Leopoldově zemřel. Co to je, když někdo zemře, to věděla od té doby, co pohřbívali maminku.

Poslední kapka dětství se z Toničky vypařila. Už se neobjeví ve dveřích a neodvede ji. Teď tady bude až do ... V pojmech devítiletého dítěte je doba do patnácti nekonečně dlouhá. A v "děčáku" navíc ještě hrozivá.

Oči kolem Toničky hleděly mlčky do plamenů krbu. Nesmyslnost let, zmařených ve věznicích, zde byly viděny očima dítěte. Mláděte jednoho z nich.

"Víte", pokračovala dívka, "já nevím, jaký tatínek byl, ale pro mne byl hrdina. A vždycky, když se mi chtělo plakat, tak jsem si řekla, že tatínek byl hrdina a že já musím být taky..."

"Když mi bylo patnáct a já chtěla jít dál do školy, tak mi řekli, že nemůžu, prý se musím napřed vyučit."

Dětský domov bez jejího souhlasu nadřízené úřady vyměnily za učňovský internát, odkud nebylo kam odjíždět na neděle a svátky. Byl jen pokoj, tolik podobný pokoji v "děčáku" a šest dní nekonečného šití prádla a košil.

"Stejně to byl podvod. To šití jsme se naučily za dva

měsíce, ale tři roky jsme se musely "učit" a oni nám platili jen kapesné, abychom měly na pastu na zuby..."

Když jí bylo sedmnáct, přišla nová okupace.

Když jí bylo pětadvacet, měla našetřeno na zájezd do Jugoslávie. Pak jí konečně na zájezd pustili. To už ze zahraničního rádia věděla, že oni jsou tady, existují, scházejí se - a proto šla až sem. Aby jí řekli o tátovi...

Zmkla.

První promluvil Honza.

"Já vašeho tatínka dobře znal. Toničko. Byl to moc slušný a statečný člověk. Všichni jsme ho měli rádi. Pomáhal..., no řekni, Láďo!"

Láďův hlas zněl trochu rozpačitě.

"No, von byl takovej...". Zaváhal. Podíval se na Honzu.

"Správnej chlap", dodal Honza.

Postavička se zvedla. Chatrné boty a baloňák, který už dávno nechránil před deštěm, mezitím uschly.

"Tak vám moc děkuji, a já už půjdu."

Nebylo to už ta samá dívka, která sem vstoupila. Její oči dostaly nový lesk.

Zvolna šla ke dveřím.

"Co bibneš", zašeptal Láďa k Honzovi. "Dyť ten její táta byl takovej moučka nijakej, dyť on si akorát tak hleděl svého žvance..."

Honza se na Láďu zpřímá podíval.

"A není to teď, Láďo, jedno?"

V dubnu 1987 náhle zemřel v Torontu dlouholetý vězeň
komunistických kriminálů
Jiří Horel.

V srpnu 1986 zemřela v Praze pardubická vězeňkyně
Libuše Jednorožcová.

V Rožnově p. R. zemřela dlouholetá
pardubická vězenkyně, sestra
Jiřinka Fárková-Kudělová.

13. 5. 1987 zemřela v Praze
bývalá politická vězenkyně, sestra
Marie Lakomá.

Vzpomínáme — Nezapomínáme

Kruh přátel K—231 oznamuje

Tentokráté padl los na mne, abych napsala zprávu o JARNÍ VESELICI, kterou pořádal KRUH PŘÁTEL K-231 po výroční schůzi bývalých československých politických vězňů 2. května 1987 na Masaryktownu ve Scarborough.

Snažím se najít slova, kterých zatím nikdo nepoužil při popisování našich předcházejících podniků. Není to jednoduché, protože všemi se táhne — jako stříbrná nitka — ochota pracovat, nenáročnost a štedrost.

A tak i já musím v prvé řadě vyzdvihnout ochotu, s níž všichni pomáhali, dělali, zařizovali či darovali — celý ten komplex drobných i větších úkolů, bez osobních nároků, tu nezištnost, bez které by úspěch byl sotva myslitelný. A že to úspěch byl, o tom svědčil přeplněný a spokojený sál.

Začalo to dávno před 2. květnem přípravnými schůzkami členek KRUHU PŘÁTEL. A vyvrcholilo to úspěšným večerem. Franta Johanovský s manželkou byli neocenitelnou pomocí v kuchyni. Vykonyvali tu mravenčí práci, která není vidět, o které se nemluví, ale bez níž nelze podobné podniky realizovat. Vařily jsme s Hankou Otrubovou a Evou Danešovou. Tentokráté se obligátní řízky s bramborovým salátem vyprodaly až po půlnoci. Mnohem žádanější byla vepřová roláda — uzené s bramborovými knedlíky a špenátem. Stejně žádaná byla naše domácí svíčková a česká dršťková polévka. Zdálo se nám, že muklům chutnalo podstatně více než v Leopoldově či Želiezovciach.

Pozvánku na zábavu navrhla Draha Slavíková, která spolu s Marunou Frýbortovou, Helenkou Bláhovou a Martou Pinkeovou vyzdobila vkusně stoly žlutými narcisy a jarně zelenými větvičkami modřínů. A pak se děvčata střídala s Irenkou Voganovou u prodávání moučníků, jichž

byla přehršle. Hanka Bílá přivezla rakvičky a nutno poznamenat, že jedna krabice se vůbec nedostala do "maloobchodu". Kdosi ji koupil celou s rakvičkami ještě nenaplňenými šlehačkou. Dáša Stračovská, Marta Pinkeova, Jarmila Bartůňková a Draha Slavíková věnovaly ukázky svého cukrářského umění. Hanka Otrubová udělala svou tradiční metrovou "nohavici" — téměř metrový kmen plněný dvěma krémy. Něco jsem upekla i já a tak moučnickový stůl byl směsicí dortů, rakviček se šlehačkou, jahodových košíčků, jablkových závinů, dortének plněných ovocnými krémy — prostě úplný předválečný Myšák. Snad to bylo něco, o čem se kdysi povídalo na samotkách.

Mirka Kůstková a Eva Ellingerová se v pokladně věru nenudily. Svědčí o tom jistě i to, že jenom na vstupném vybraly více než tisíc dolarů.

Bratru Salivarovi, který prodával knihy z nakladatelství 68 Publishers a z jejichž prodeje máme provizi, byl stůl, na kterém byly knihy vystaveny, doslova ukraden, protože neustále přicházeli noví a noví hosté a bylo je nutno někam posadit. Při té příležitosti je nutno říci, že nejprodávanejší byla kniha bratra Oty Rambouska: Krochnu s sebou. Kniha se sice vyprodala na Masaryktownu, ale stále si ji můžete našim prostřednictvím objednat.

Přišla mezi nás i početná skupina českých volejbalistů z Toronta. Naši "mladí" přivedli sebou i své kanadské partnery a přátele a tak jim v praxi mohli ukázat naše přátelství. Doufejme, že jim mohli vysvětlit i důvody našich vztahů.

Velice úspěšná byla naše tombola. Uváděla ji Hanka Bílá. Svou vtipností, nevtrávným smyslem pro humor pobavila všechny přítomné a lid si užil své. Hodnotné ceny do tomboly darovaly firmy: Artlight, Prager Meat, Nordquist, 68 Publishers, Peel TV a jednotlivci. Nutno říci, že všechny ceny byly nejenom hodnotné, ale byly od českých příznivců.

Milan Frýbort se svou kamerou zachytil na videu detaily naší zábavy, výzdobu a rozesmáté tváře hostů i upoceně kuchařky, hrající trampíky, tančící páry i kolo, které děvčata udělala kolem dvoudenního penzisty Zdenka Slavíka.

A tak naše druhá JARNÍ VESELICE už patří minulosti. Minulosti, která se bude jistě ještě mnohokrát opakovat.

Lenka Divišová

Z naší korespondence

Obdrželi jsme desítky dopisů, v nichž pisatelé reagovali na polemiku o našem časopise. Řadu z nich jsme již uveřejnili. Problém vyřešila členská schůze. Na závěr dnes přinášíme ještě několik názorů.

... Potěšíte mne, jestliže mi budete K-231 posílat i v budoucnu. A možná, že nakonec to zaslání časopisu i do "druhého tábora" přispěje ke spojení, tím spíše, udrží-li si Káčko dál svou dosavadní úroveň, která je určitě — alespoň pro myslící lidi — více přesvědčující, než útoky grafomanských fanatiků, kteří vidí jen černobíle.

Přeji Vám k tomu hodně zdaru, a nejen Vám, nám všem.
Adolf F. J. Karlovský, Švýcarsko

... souhlasím s Lumírem Salivarem a Alešem Březinou, že musíme upozorňovat světovou veřejnost a informovat co nejvíce cizince o tom, co se děje v ČSR.

B. Špačková, Vancouver

Milý Lumire,

... mám před sebou Tvůj březnový dopis. Informuješ mě, ztracence na dalekém Západě, o různých detailech při výrobě Káčka; je to velká a obětavá hromada práce, a já si ji opravdu cením. Bez ní by obraz intelektuální úrovně českých muklů v naší širší veřejnosti byla ostudná ubohost, díky samozvaným reprezentantům. Máte moji plnou podporu, včetně i občasného šeku.

Zdař Bůh!

Jiří Krupička, Edmonton

Náš časopis za všech okolností musí existovat dál. Hodnotou historických faktů, které by si zasloužily cizojazyčných překladů, se může stát respektovanou revui v objašňování příčin toho, čeho jsme my svědky nejen u nás doma, ale i v celém světě. Starému Dantemu by šla kolem hlava a docházel mu dech ...

Jiří Zavřel, USA

... Nedávno jsem dočetl lednové číslo Káčka a s tím článkem Z. Otruby "Zrušme Káčko". Celkem vzato, zděsil jsem se! To by byla voda na mlýn Rudému Právu. Chtěl bych pak číst články Kojzarů. Kdepak, já si myslím, že se časopis K-231 musí udržet i kdyby já nevím co bylo.

J. Ludwik, USA

... časopis se mi líbí a jsem pro to, aby se ve vydávání pokračovalo. Je třeba pokračovat v boji proti komunismu a odhalovat sovětské pikle.

dr. Norbert Každan, Canada

... Přimlouvám se za udržení časopisu K-231 v jeho dnešní formě. Myslím, že by to pro nás neměl být velký problém po stránce finanční časopis tisknout, obzvláště v dnešní době, kdy situace v Československu slibuje být vzrušující.

ing. V. A. Adam, USA

... Já tedy krátce říkám — časopis být musí.

J. Lněnička, USA

NERUŠTE KÁČKO!!!

Tony Uhlíř, USA

Ze života K-231

Informace o

Prvním americkém sletu bývalých potrestaných (PASBP) v Pensylvánii u Rambousků ve dnech 27.—28. června 1987

Cesta obnáší, od dveří předsedkyně K-231 ve Scarborough, až po vjezd do hlavní brány sletišť, přesně 400 mil. Doprava je individuální, ale organizují se car-pools a jistě se v leckterém autě najde volné místo.

Vezměte si sebou: hlavně stan, spací pytle, dobrou náladu a přivezte pěkné počasí. Jinak je u nás pitná voda ze studánky, užitková teplá i studená, dá se vařit kafe, čaj, grog i jiné jedy. Pro pačoury je v blízkosti k dispozici motel. Na parkování a stanování je místa dostatek. K dispozici je šplouchání v řece, jakož i sanitární zařízení. V sobotu večer bude veliký táborák (myšleno oheň, nikoli "starší tábora") spojený s opékáním uzenin, pitím piva a hlavně s dobrou náladou. Dále je na programu poslouchání různých keců, případně poslech písní, hulákaných podroušenými bývalými potrestanými a jejich přáteli. Tot' vše.

Za pořadatelský výbor PASBP

Ořas Rambousek

P.S.: Informace o cestě dodá na požádání kterýkoli člen výboru.

Při příležitosti 97. výročí narození T. G. M. pronesl bratr Zdenek Slavík projev na shromáždění členů Masaryk Memorial Institut v Torontě. Jeho projev hned druhý den, t.j. 9.3. 1987, vysílal ve zkráceném znění do republiky Hlas Ameriky.

K doplnění zprávy ze třetí výroční členské schůze. Do výboru K-231 pro další rok byli zvoleni následující členové K-231: Eda Ottová byla zvolena předsedkyní jednomyslně. Členové výboru: Jiří Bláha (Kanada), Antonín Fráňa (Švýcarsko), Milan Frýbort (Kanada), Vladimír Helmich (Kanada), František Johanovský (Kanada), František Otta (Kanada), Zdenek Otruba (Kanada), Karel Palát (Kanada), Karel Pinke (Kanada), Ilja Pittner (Švýcarsko), Ota Rambousek (USA), Lumír Salivar (Kanada), Zdenek Slavík (Kanada), Jiří Sochor (USA).

Oznamujeme svým členům a přátelům, že v posledním; weekendu v srpnu se koná přátelské setkání na překrásném Clear Lake na chatě u bratra Kůstky. Podrobnosti přineseme v příštím čísle.

Čeští exulanté se ve světě neztrácejí. Naopak, mnozí z nich dostávají vládní ocenění za práci vykonanou pro svou novou vlast. Jednou se nám snad podaří vypracovat seznam laureátů současného exilu. Namátkou jmenujme aspoň dva: prof. V. Krajina, dr. J. Škvorecký. Mezi významnými jsou i bývalí političtí vězni. V poslední době to byli: Adolf F. J. Karlovský, jemuž prezident a polská vláda v exilu udělili Velkokříž řádu Polonia Restituta. Stejně vyznamenání obdržel z českých exulantů zesnulý redaktor Josef Josten. Zdenek Otruba byl vyznamenán ontarijskou vládou a Vladimír Škutina obdržel mezinárodní cenu Marka Twaina.

Blahopřejeme!

Výbor K-231 vyslovuje upřímné poděkování Kruhu přátel a všem, kdo se zasloužili, ať už vlastní prací, dary do tomboly nebo příspěvky do pokladny, za velmi hezký a finančně zdařilý večer Jarní zábavy na Masaryktownu.

Eda Ottová

Ve dnech 16.—17. května 1987 se v Torontě konal kongres Československého sdružení v Kanadě. Předsdou byl zvolen Miloš Šuchma z Ottawy, generálním tajemníkem dr. A. Havrlant z Toronta.

K-231 jim přeje do jejich nastávající práce hodně zdaru.

World Humor and Irony Membership udělil na svém 10. světovém kongresu humoru ve Spojených státech dne 6. dubna 1987 ve Phoenixu *poprvé* CENU MARKA TWAINA. Počínaje letošním rokem bude WHIM, složený ze zástupců 36 zemí a profesorů lingvistiky z 62 univerzit, udílet Cenu Marka Twaina každý druhý rok za díla, která humoristickou a satirickou formou vyburcovávají svět k obraně proti násilí a hlouposti. Tato cena stejně jako filmový Oskar není spojena s finanční dotací. První Cenu Marka Twaina získal za esej "Smích pro lidi a lidé pro smích — Humor proti násilí, demagogii a hlouposti" český exilový spisovatel VLADIMÍR ŠKUTINA. žijící ve Švýcarsku.

K-231 is published bi-monthly by Club K-231 in Exile, P.O. Box 2323, Postal Station B, Scarborough, Ont., Canada M1N 2E9.

K-231 je dvuměsíčník, který vydává K-231 — Klub bývalých československých politických vězňů v exilu. Řídí redakční rada ve složení: Zdenek Otruba, František Otta a Lumír Salivar. Redakce si vyhrazuje právo úpravy nebo zkrácení článků. Všechny příspěvky autorů žijících v Československu jsou otištěny bez jejich vědomí a souhlasu.

Sazba, grafická úprava a tisk: Prague Typesetting, Inc., Toronto, Canada.